

afkomendur þeirra, von ekki ~~orðnað~~ ^{orðnað} nógur
stórir. En í sveit gildir um sveitastjórna-
kosningu og um konungakjör í öðrum
löndum, nema hér er miðað við 21. árs
aldur.

Þessa þróstur minn, síðan eftir kosningum
hefur stríkið verið slegið yfir alla byggingu
og yfir lítill alls framkvæmdis, sem til
þessa anætti vera fyrir sveit og þjót.
Þetta er spurning vöðumanna til velferðar,
húsbýggingummi og öðrum sveitamálum
þvenur verða næstu sveitastjórna-kosningar
í Vistakursæit.

Þakumatur.

Þróstur:

Útgefandi U. M. F. „Vaka“

Fjórði árg. 2. tölublað.

Ritstjorn:

Gísli Bessason

Jónas Kr. Ósmann

Ragnar Jóhannesson

Sigurmon Hartmannsson.

Gledilegt sumar!

Upp með sumarsins ó!

Látum ylgeislaflöð

yfir ísleifar vetrarins þíðandi strýma.

Mögnum sál hverri reið

er á samtaka leið

drýggis sundrunar skerandi hjárona heima.

Það munar svo glöggum um hvert mannslið

er móta skal framtakið hugkræmningu
til starfa.

Þeg í einlagnum leið, að við leggjum

því lið
sem að litlegast virðist til knýjandi
framliðar þarfa.

Á sumardeginum fyrsta 1939.

Vöðumáður nr. 13.

Sendibref.

Ókari vöðumatur!

Ég ætla að skrifa þér fáeinar línur, svo þú
getir gengið úr skugga um að ég sé bráð-
lifandi. - Þannfremur vil ég þakka þér bréfið
sem þú skrifaðir mér og þeim glæddi mig mjög,
þó ég hefði fremur þósið að það hefði hafið inni
að halda ögn, mér frófleik, en minna afrang-
forslum og ádeilum á gæð þveitarstjórnar og
stjórnar ungmennafélagsins og þó sérstaklega
ádeila á fyrverandi formann félagsins. Ég þoli
það einna verst að þeim velunnara mínum sé
hallmált. Þen ádeilan á hann kemur ljóslega
fram er þú ræðir um húsbýggingarmálið.
Þú minnist á að ég hafi bréfið frá ykkur
eftir síðustu stjórnskosningum U.M.F., en slíkt
er misskilningur. Ég var aðeins ortinn magn-
þröta af langvarandi þulti og seyr og hef
því sofið til að safna kröftum. - Síðustu orði
mun vera að gegna með ungmennafélagið.
Fyrverandi formaður þess er hárðmúinn vöðumatur
eins og þú þekkir og hefir knúið félögana svo
fram til starfs og lagt á þá þyngru byrðar en

þeir voru megnugir um að rísa undir. Voru skatt-
arnir orðnir svo heir að þeir innheimtust ekki, en
það hefir mér kanske ekki verið aðalatriðið.
Það er því engin furta þó félagið yrði að hvilast um
stund.

Þekki hefi ég fyr heyrð að félagsmenn hafi starfs
að mífurkastu hriða, nema ef þú átt ið fyrverandi
formann, sem sendi sinn of hriðum sínum
í vetur alúfis til byjastarar til að gagnast
þar nokkurn gamalan, en alls ekki til slátrun-
ar. Ég er upplýst að hriður þessi var slóðottr
á Siglufirði af sjálfri lögregluinni þar, sem
datt í hug að hriður væri um smygla á meti-
veiki að ræta. Þar sem mi Páll Tophoniasson hefir
verið einna þekktastur fyrir afskifti af innflutningi
á sautse og sautþorsjuleddum, þá datt þeim
mi í hug að sanna til hans og fá þar með úr
því starfi, hvort hriður þessi væri sendur af
hans ráði. Páll bólaði sér uppá það að hann
vissi nokkuð um þennan hriðskratta, en
best mundi þó að slátra honum og gefa kinnun
á Þóli svo þar fullmættu betur mjólturþörf Sigl-
firinga. - Hriðurinn var mi samur ekki skorinn
hefður fluttur undir lögregluvernd til Skaga-

farfar. Var honum uppskipað með öðrum
kostnaði á Hólkuósi. Þvaldi hrússi þor sitan
í miklu yfirletti þar til eigandinn sótti hann
fyrir skömmonu sitan.

Um húsa kaup fyrirandi sveitarstjórnar er meir
ekki tekið og mun þú ekki fjölýrta um
þau, en þú byggir og að þú hafir ekki sagt þor
allskostar rítt frá og virtist frásögnin eiga
notkun stílt við þúfur sögu þor er þú getur
um að gangi þer um sveitina og nokk sé af.
Þú finnst ekki þógt að skilja annað á þessu
þinu, en að fyrirandi formatur þafi þafið
undirbúning húsbýggingarmálsins með fund-
höldum, lagt fram tekið og sýnt allan alanga
á þú máli, aðeins til að veita eftirlit á þessu
þessum fundum og þessum fundum kosninganna þessu
föru fram á síðastliðnu vori. Já, kannski að þú
hafi mikið verið. Þetta þessu meir þessu ekki þessu til
þessu þessu. Þessu viðurkenndu að hann þessu minnst kosti
ekki látið til þessu þessu og er hann þessu annar
vöðum þessu í byggingarmálinu, þessu þessu
minnst á. — Það þessu líklega verið svo, að einhver
þessu dregur um að vöðum þessu þessu sveitar-
stjórnina í sínar hendur, þessu raunin yst

önnur. Þessu þessu öðru þessu aðlað þessu og þessu
ingjan þessu þessu, þessu þessu að þessu
þessu þessu er eftir þessu til að vinna þessu
þessu og þessu þessu ungunna þessu ef
húsbýggingarmálinu verður ekki þessu þessu
um þessu þessu og þessu þessu kos-
ingar

þessu.

I breiðeunni.

Þann Laki gamli er nú reyndar allra besti
karl. Þann hefir nú lifað sitt fegursta og má
muna sinn fífil fegri. Væri hann þess verður
að lifa á heidurslaunum þótt hann keldist hvorki
skáld né listamaður. - Þu þátt atvikaðist nú
sva, að þegar kráftarnir voru þrotuðir, varð sveitin
að taka við honum. Þekki var laust vit að jónsum
fundist til um þá byrði, er af framförslu hans
leiddi og þérstaklega unga folkið vildi sem minnst
hafa saman við hann að þelda og má vera, að
hann sjálfur, hafi allt einhverja sök á því.
Laki virtist ekki láta þessa kaldhiðni orðanna
á sig fæ og enginn steyldi verða þess var, að
hann þakkið beita hlutskiftis verður. Þu
ef til vill hefir hann kenna innri þarsauka, sem
honum hefir fundist óþorft að kasta utan á sig,
því Laki gamli var karlsmanni, þótt hann nú
væri afur orðinn barn. - Flestir telja hann
þérvitring og gæra sér lítið far um af þýðingast
honum, en þeim fáu sem leikist hefir að,
ná vináttu hans, hefir kannske þótt það ómak-
-ins vert. Þg hefi mörgum stundum setið
hjá gamla mannum honum til dægra-

-slyttingar og sjálfum mér til salubóta.
Þann kann fæ mörgu að segja og dregur
þjóna ljóst fram sínar ályktanir og þótt margt
er ekki hafa allt atgang af hans leyndardómum,
telji hann harðjafel og alveg lausan við allar
tilfinningar, þá vilja hinir fáu, sem lengst hafa
honum böndum vináttunnar af svo er ekki.
Laki gamli hefir sagt mér frá mörgu sem
á dagana hefir drifið og ég dái þér fornir er
hann hefir fært. - Þann hefir aldrei hlotið herra
laun en þurfti til færis og kletnatar og klotið
hann sig þó vrist aldrei upp í mótum.

Þann þótt. mót afbragðum dægryg og verkhaugu
var hann í besta lagi. Víða í sveitinni sést hand-
-bragðið, þótt ekki sé hærast timburhús staðstein-
-byggningar, en þátt heyrði ekki þeim tíma til.
Þann hefir þjónað öðrum alla afina af krömmum
og dyggð, og hann hefir einnig verið sjálfum
sér þur, í þess orðs bestu merkingu. - Þann
getur lítið þlygtunarlaust yfir farna leið, og
allan kröflunum hefir hann slitið í þjónustu
sveitar sinnar, sem hann elskar? virtis.
Þátt eins og færist fjör í gamla mannum
er hann heyrir einhverja drængileys átak

getið, en það þyngir líka yfir svip hans er
honum þykir skeleza afverð og ekkert dæm
hann eins hart, sem það, að heimta allt að öfr-
um og tilhneigingu til að deila og dróttna.
Láki er ljóselstur og ljóseitinn. Hann elskar
sól og vör. Hann er þakklátur fyrir hvert hlýgt
orð og telur nú í ellinni mestu gæfu lífs síns að
hafa hlutið þess og heilna til að þjóna öðrum.
Þegar hlýtt er í vetri gengur Láki gamli spólkon
fá beinum og leggst endilangur á gótsgræna
jörðina. Hann langaði til að láta blessaða
sólargeislana umvefja sig, eins og hann
sjálfur orðaði það. Á dag getur ég fram hjá
honum þar sem hann lá hér upp í brekkunni,
móti sól, og lét sig dreyma. Hann veltist ekki
var við návist mína, enda ekki ætlun mín
að raska ró hans. Það var óvenju þjart og hlýtt
yfir svip hans, - eins og eitthvert barnlegt öryggi
hildi yfir honum. Þar ég hafði gengið stuttan spól
best af eyrum mér söngur. Sé ég hvar drengurinn
kemur lifandi summan melana með stjörnu um öxl
sér. Þy þekki snótann, sem var hálf gildings
umrenningur sveitarinnar og getur undir
nófninu þróstur, - sem var galdnastur.

Þróstur er mesta meinleysis skinn, en þykir
verka smár. Leitur hann sér dýlega að leggum
og skeljum og öðru barnaglingri. Hann er
óheimstur, en getur ekki fæst hugann við neitt ákæf-
ið. Á ferðum sínum um sveitina kann hann
frá ymsu að segja og hefir þá blundum enda-
skifti á barnleikunum og þykist þá oft vora fynd-
inn, enda má þá sjá það á látbragði hans.
Þy sé að drengurinn slefnir beint til Láka
gamla og mæt þri að ég vissi að þeir áttu
ekki skap saman og strákur gæti sér far-
um að ríða gamla mannið, og fundum
þeirra bor saman, kom mér til hugar að brýta
um slefn og hoga þoo ferðum mínum að fundum
otkar þryggja bori saman. Þy gekk að baki
Láka gamla, sem ekki varf mín var, og settist
þar. Strákur kinkar kalli til mín dryggindaliga
og þá ég að hann hann kotti sig ekkert, um
af tilkynna Láka komu mína. Þessir líklega
beint við af vitroturnar góðu þunglamalupi, en
sjálfur var hann ófeiminn og í eyrum vafa um
sigur í vitaskiðum við Láka. -
Láka gamla var lítið um drang þenna gæst
og vildi sem minnst við ^{hann} segja, en lausti honum

þó aldrei illt til, enda var hann lítill fyrir
það gefinn, af hallmala ötrum. - Þen líklega,
hefir Láka ekki getjast iðjuleysi straks og þótt
vanta í hann einhverja snerpú til gets og geðar.
Þen mi var Láki í sólsteinsstapi og fannst sem
hann hitti þorna gamlan leikbróður og fagnaði
komu hans. - Óf til vill hefir hann sjálfur, þó
sem hann lá í brekkunni, verið af hugsa síð
sinnar litlu bernsku, - verið af leika sér af
gömlum bernskuminningum og þó verið
svo barnslega einleigur og spaugsamur, so hann
hitti þennan mynduga jafningja sinn.
Láki spurð þröst litinda, og þóttis drengur hafa
frá morgni af segja. Þröstur fítlar vit fyrir
-band skjófunnar, uns þótt losnar frá fyrir-
-hafna-laust. - Láki rennir spyojandi augum
til skjófunnar og var hann þó ekki af upp-
-lagi forvitinn, en einmitt mi var hann
svo óvenjubaarnslegur í öllu látbragði.
Þessir nýju hálfrir höftu einhver lofandi áhrif
á strakana, sem berndu hann til af syna
Láka gamla meira traust, en venja var til.

Hann einhendur skjófunni til gamla
mannsins, með þeim ummali af honum sé get-
altonið af sjá hvort í henni sé.

Frámhald.